

1. Könige 17

Septuaginta (LXX)

1 καὶ εἶπεν ηλιου ὁ προφήτης ὁ θεοβίτης ἐκ θεοβων τῆς γαλααδ πρὸς αχααβ ζῆται κύριος ὁ θεὸς τῶν δυνάμεων ὁ θεὸς ισραηλ φ παρέστην ἐνώπιον αὐτοῦ εἰ ἔσται τὰ ἔτη ταῦτα δρόσος καὶ ύετός ὅτι εἰ μὴ διὰ στόματος λόγου μου

2 καὶ ἐγένετο ὥρημα κυρίου πρὸς ηλιου

3 πορεύου ἐντεῦθεν κατὰ ἀνατολὰς καὶ κρύβηθι ἐν τῷ χειμάρρῳ χορραθ τοῦ ἐπὶ προσώπου τοῦ ιορδάνου

4 καὶ ἔσται ἐκ τοῦ χειμάρρου πίεσαι ὕδωρ καὶ τοῖς κόραξιν ἐντελοῦμαι διατρέφειν σε ἐκεῖ

5 καὶ ἐποίησεν ηλιου κατὰ τὸ ὥρημα κυρίου καὶ ἐκάθισεν ἐν τῷ χειμάρρῳ χορραθ ἐπὶ προσώπου τοῦ ιορδάνου

6 καὶ οἱ κόρακες ἔφερον αὐτῷ ἄρτους τὸ πρωὶ καὶ κρέα τὸ δείλης καὶ ἐκ τοῦ χειμάρρου ἔπινεν ὕδωρ

7 καὶ ἐγένετο μετὰ ἡμέρας καὶ ἐξηράνθη ὁ χειμάρρους ὅτι οὐκ ἐγένετο ύετός ἐπὶ τῆς γῆς

8 καὶ ἐγένετο ὥρημα κυρίου πρὸς ηλιου

9 ἀνάστηθι καὶ πορεύου εἰς σαρεπτα τῆς σιδωνίας ἵδον ἐντέταλμαι ἐκεῖ γυναικὶ χήρᾳ τοῦ διατρέφειν σε

10 καὶ ἀνέστη καὶ ἐπορεύθη εἰς σαρεπτα εἰς τὸν πυλῶνα τῆς πόλεως καὶ ἵδον ἐκεῖ γυνὴ χήρᾳ συνέλεγεν ξύλα καὶ ἐβόησεν ὅπισω αὐτῆς ηλιου καὶ εἶπεν αὐτῇ λαβὲ δὴ μοι ὀλίγον ὕδωρ εἰς ἄγγος καὶ πίομαι

11 καὶ ἐπορεύθη λαβεῖν καὶ ἐβόησεν ὅπισω αὐτῆς ηλιου καὶ εἶπεν λήμψῃ δὴ μοι ψωμὸν ἄρτου ἐν τῇ χειρὶ σου

12 καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ ζῆται κύριος ὁ θεός σου εἰ ἔστιν μοι ἐγκρυφίας ἀλλ' ἡ ὅσον δρὰξ ἀλεύρου ἐν τῇ ὕδρίᾳ καὶ ὀλίγον ξλαιον ἐν τῷ καψάκῃ καὶ ἵδον ἐγὼ συλλέγω δύο ξυλάρια καὶ εἰσελεύσομαι καὶ ποιήσω αὐτὸ ἐμαυτῇ καὶ τοῖς τέκνοις μου καὶ φαγόμεθα καὶ ἀποθανούμεθα

13 καὶ εἶπεν πρὸς αὐτὴν ηλιου θάρσει εἰσελθε καὶ ποίησον κατὰ τὸ ὥρημά σου ἀλλὰ ποίησον ἐμοὶ ἐκεῖθεν ἐγκρυφίαν μικρὸν ἐν πρώτοις καὶ ἐξοίσεις μοι σαυτῇ δὲ καὶ τοῖς τέκνοις σου ποιήσεις ἐπ' ἐσχάτου

14 ὅτι τάδε λέγει κύριος ἡ ὕδρία τοῦ ἀλεύρου οὐκ ἐκλείψει καὶ ὁ καψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἐλαττονήσει ἔως ἡμέρας τοῦ δοῦναι κύριον τὸν ύετόν ἐπὶ τῆς γῆς

15 καὶ ἐπορεύθη ἡ γυνὴ καὶ ἐποίησεν καὶ ἤσθιεν αὐτῇ καὶ αὐτὸς καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς

16 καὶ ἡ ὕδρία τοῦ ἀλεύρου οὐκ ἐξέλιπεν καὶ ὁ καψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἐλαττονώθη κατὰ τὸ ὥρημα κυρίου ὁ ἐλάλησεν ἐν χειρὶ ηλιου

17 καὶ ἐγένετο μετὰ ταῦτα καὶ ἡρρώστησεν ὁ υἱὸς τῆς γυναικὸς τῆς κυρίας τοῦ οἴκου καὶ ἦν ἡ ἀρρωστία αὐτοῦ κραταιὰ σφόδρα ἔως οὗ οὐχ ὑπελείφθη ἐν αὐτῷ πνεῦμα

18 καὶ εἶπεν πρὸς ηλιου τί ἐμοὶ καὶ σοὶ ἄνθρωπε τοῦ θεοῦ εἰσῆλθες πρός με τοῦ ἀναμνῆσαι τὰς ἀδικίας μου καὶ θανατῶσαι τὸν υἱόν μου

19 καὶ εἶπεν ηλιου πρὸς τὴν γυναικα δός μοι τὸν υἱόν σου καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τοῦ κόλπου αὐτῆς καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν εἰς τὸ ὑπερῷον ἐν ᾧ αὐτὸς ἐκάθητο ἐκεῖ καὶ ἐκοιμισεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ

20 καὶ ἀνεβόησεν ηλιου καὶ εἶπεν οἵμμιοι κύριε ὁ μάρτυς τῆς χήρας μεθ' ἣς ἐγώ κατοικῶ μετ' αὐτῆς σὺ κεκάκωκας τοῦ θανατῶσαι τὸν υἱὸν αὐτῆς

21 καὶ ἐνεφύσησεν τῷ παιδαρίῳ τρὶς καὶ ἐπεκαλέσατο τὸν κύριον καὶ εἶπεν κύριε ὁ θεός μου ἐπιστραφήτω δὴ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδαρίου τούτου εἰς αὐτὸν

22 καὶ ἐγένετο οὗτος καὶ ἀνεβόησεν τὸ παιδάριον

23 καὶ κατήγαγεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὑπερῷου εἰς τὸν οἶκον καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ καὶ εἶπεν ηλιου βλέπε ζῆ ὁ υἱός σου

24 καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς ηλιου ἴδοὺ ἔγνωκα ὅτι ἄνθρωπος θεοῦ εἶ σὺ καὶ ρῆμα κυρίου ἐν στόματί σου ἀληθινόν